

Sygn. akt *XVII AmT 15/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **SSO Małgorzata Perdion-Kalicka**

Protokolant: sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy odwołania **Z. S.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 22 października 2012 r., Nr (...)

1. uchyla zaskarżoną decyzję;
2. nieuiszczone w sprawie koszty sądowe przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka

Sygn.akt XVII AmT 15/13

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE) decyzją z dnia 22 października 2012 r. nr (...) (...) na podstawie art. 210 ust. 1 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 206 ust. 1 ustawy i dnia 16 lipca 2004 r. ustawy prawo telekomunikacyjne (dalej „pt”), oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. k.p.a., nałożył na Z. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) Z. S. z siedzibą w Ś., karę pieniężną w wysokości 4.500 zł płatną do budżetu państwa za niewypełnienie określonego w art. 7 ust. 2 pt obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE w terminie do dnia 31 marca danych za 2010 rok dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Od powyższej decyzji odwołanie wniósł Z. S. wnosząc o zmianę decyzji w całości i stwierdzenie braku podstaw faktycznych i prawnych do nałożenia kary, ewentualnie poprzez nałożenie symbolicznej wysokości kary lub o uchylenie decyzji.

Zaskarżonej decyzji odwołujący zarzucił:

1. naruszenie art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy prawo telekomunikacyjne przez nieuwzględnienie złożonego wyjaśnienia i informacji wynikającej z art. 7 ust. 1 ustawy prawo telekomunikacyjne przez skarżącego w listopadzie 2012 r.;
2. naruszenie art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy prawo telekomunikacyjne przez:

- błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, że odpowiedzialność statuowana przez powyższy przepis ma charakter obiektywny, absolutny i nie opiera się na zasadzie winy co sprawia, że w postępowaniu w sprawie nałożenia kary organ nie ma obowiązku badania zaistnienia oraz stopnia winy strony;

- nie wzięcie pod uwagę znikomej szkodliwości społecznej deliktu administracyjnego, której dopuścił się skarżący, co powinno skutkować brakiem podstaw do nałożenia przez Prezesa UKE kary pieniężnej, a przynajmniej nałożeniem jej w symbolicznej wysokości;

3. naruszenie art. 210 ust. 2 ustawy prawo telekomunikacyjne poprzez błędną jego wykładnię wyrażającą się w nieprawidłowym przyjęciu, że:

- pojęcie zakresu naruszenia, o którym mowa w tym przepisie jest tożsame z faktem naruszenia;

- przy ocenie dotychczasowej działalności podmiotu, o której mowa w tym przepisie, należy brać pod uwagę częstotliwość nakładania nań przez organ regulacyjny nieprawomocnych kar pieniężnych;

- pojęcie możliwości finansowych podmiotu ukaranego dopuszcza nałożenie nań każdej kary pieniężnej mieszczącej się w granicach wynikających z dyspozycji art. 210 ust. 1 prawa telekomunikacyjnego co skutkowało nałożeniem na skarżącego rażąco wygórowanej kary pieniężnej, niewspółmiernej do zakresu naruszenia oraz nie znajdującej uzasadnienia w dotychczasowej działalności skarżącego oraz jego sytuacji majątkowej.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes UKE wniósł o jego oddalenie w całości, przeprowadzenie dowodów z dokumentów zawartych w aktach administracyjnych oraz załączonych do odpowiedzi na odwołanie oraz zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Z. S. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą, który jednocześnie wpisany został pod numerem (...) do prowadzonego przez Prezesa UKE rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych do dnia 28 listopada 2011 r. / okoliczność bezsporna/

Przedsiębiorca zobowiązany był w myśl treści przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne do przedkładania Prezesowi UKE danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za poprzedni rok obrotowy w terminie do 31 marca, jeżeli jego roczne przychody nie przekraczały kwoty 4.000.000 zł.

Przekazywane na tej podstawie dane, zawarte na stosownym formularzu w myśl Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie wzorów formularzy służących do przekazywania Prezesowi UKE, mają za zadanie zapewnienie ciągłości określonych zasadniczych informacji o rynku i przedsiębiorcach telekomunikacyjnych w celu umożliwienia realizacji obowiązków prezesa UKE.

Pismem z dnia 11 maja 2012 r. Prezes UKE zawiadomił Z. S. o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewywiązywaniem się z obowiązku określonego w art. 7 ust. 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne za 2010 rok oraz wezwał do przekazania w terminie 30 dni od otrzymania zawiadomienia danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2011 r., jak również przedstawienia stanowiska w sprawie w terminie 7 dni. /k. 1 - 2 akt adm./

Powyższe pismo zostało uznane za doręczone Z. S. w dniu 29 maja 2012 r. na skutek podwójnej awizacji przesyłki./ k. 3 akt adm./

W dniu 25 kwietnia 2012 r. Z. S. zaprzestał prowadzenia działalności gospodarczej /okoliczność bezsporna/

Prezes Urzędu (...) Elektronicznej decyzją z dnia 22 października 2012 r. nr (...) (...) nałożył na Z. S. karę pieniężną w wysokości 4.500 zł. Podstawę wymiaru powyższej kary pieniężnej, zgodnie z art. 210 ust. 3 ustawy Prawo telekomunikacyjne, Prezes UKE ustalił szacunkowo jako kwotę 500.000 zł. /k. 6 – 11 akt adm./ Decyzja została doręczona w dniu 24 października 2012 r. /k. 11 akt sądowych/

W dniu 25 listopada 2011 r. do Urzędu Komunikacji Elektronicznej wpłynęło oświadczenie Z. S., iż w latach 2008 – 2011 r. nie prowadził działalności telekomunikacyjnej. /okoliczność bezsporna/

W okresie 2008 – 2011 Z. S. będąc podatnikiem podatki dochodowego od osób fizycznych i prawnych z działalności gospodarczej nie osiągał przychodu co wynika z zaświadczeń o źródłach dochodu wydanych przez Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w L.. /k. 48 – 51 akt sądowych/

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów znajdującej się w aktach sądowych oraz w aktach administracyjnych, które nie były przez strony kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Sąd po dokonaniu subsumcji zebranego w sprawie materiału dowodowego do obowiązującego stanu prawnego doszedł do przekonania, że zaskarżona decyzja nie jest prawidłowa, gdyż nie znajduje uzasadnienia w przepisach prawa.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Z. S. jako przedsiębiorca telekomunikacyjny obowiązany był w terminie do 31 marca 2011 r., bez uprzedniego wezwania, przekazać Prezesowi UKE dane dotyczące rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych. Obowiązek ten wynika bezpośrednio z przepisu art. 7 ust. 2 ustawy - Prawo telekomunikacyjne i nie wymaga konkretyzacji przez administrację telekomunikacyjną w formie decyzji administracyjnej. W związku z tym powód powinien wybrać i wypełnić właściwy formularz z danymi i informacjami dotyczącymi jego działalności telekomunikacyjnej. Formularz ten powinien złożyć po wypełnieniu Prezesowi UKE do dnia 31 marca każdego kolejnego roku.

W niniejszej sprawie bezsporny pomiędzy stronami jest fakt, iż powód nie uczynił zadość temu obowiązkowi, albowiem nie złożył on we wspomnianym terminie stosownego formularza zawierającego dane dotyczące rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za 2010 rok.

Sankcja za niewypełnienie powyższego obowiązku aktualnie jest przewidziana przez ustawodawcę w art. 209 ust. 1 pkt 1) ustawy Pt. Należy jednak zwrócić uwagę, że przepis powyższy od chwili wydania zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji do dnia orzekania przez Sąd ulegał zmianie.

Po wejściu w życie prawa telekomunikacyjnego przepis art. 209 ust 1 stanowił:

„Art. 209. 1. Kto:

1) nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą, (...) – podlega karze pieniężnej.”

Przed wydaniem zaskarżonej decyzji przepis powyższy obowiązywał w brzmieniu:

Począwszy od 17 lipca 2010 r., a w dacie wydawania zaskarżonej decyzji przepis powyższy miał następujące brzmienie:

„Art. 209. 1. Kto:

1) udziela niepełnych lub nieprawdziwych informacji lub dostarcza dokumenty zawierające takie informacje przewidziane ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych,(...) – podlega karze pieniężnej.”

Z kolei począwszy od 21 stycznia 2013 r. przepis brzmi następująco:

„Art. 209. 1. Kto:

1) nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe, (...) – podlega karze pieniężnej.”

Z powyższego wynika, że w dacie orzekania przez Prezesa UKE przedmiotem deliktu administracyjnego było jedynie udzielenie niepełnych lub nieprawdziwych informacji lub dostarczenie dokumentów zawierających takie informacje. Znacznie szerszym i najbardziej kazuistycznym ze wszystkich wersji jest przepis art. 209 ust. 1 pkt 1) w brzmieniu obowiązującym od dnia 21 stycznia 2013 r., ponieważ zgodnie z tym brzmieniem, karze pieniężnej podlegają nie tylko zachowania polegające na niewypełnieniu obowiązku udzielenia informacji, dostarczania dokumentów przewidzianych tak ustawą Pt jak i ustawą o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych – ale także przepis ten wskazuje, że karze podlegają zachowania polegające na udzielaniu informacji niepełnych, nieprawdziwych lub dostarczaniu dokumentów zawierających informacje niepełne lub nieprawdziwe. Węższy zakres (bo nie dotyczący nie istniejącej wówczas ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych) miał przepis w/w artykułu ustawy Pt, w brzmieniu obowiązującym od 1 sierpnia 2008 r., ponieważ przewidywał on karę pieniężną, za zachowania polegające niewypełnieniu obowiązku udzielenia informacji lub dostarczenia dokumentów przewidzianych ustawą Pt.

Istotne dla dokonania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie jest ustalenie zakresu przedmiotowego przepisu art. 209 ust. 1 pkt 1) Pt w wersji obowiązującej od 17 lipca 2010 r. do 20 stycznia 2013 r. W ocenie Sądu w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, znamionami penalizowanego w art. 209 ust. 1 pkt 1) Pt zachowania w okresie pomiędzy 17 lipca 2010 r., a 20 stycznia 2013 r. były: udzielenie niepełnych informacji lub udzielenie nieprawdziwych informacji lub dostarczenie dokumentów zawierających niepełne lub nieprawdziwe informacje przewidziane ustawą Pt lub ustawą o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Zdaniem Sądu nie jest dopuszczalna w przypadku powyższego przepisu wykładnia rozszerzająca, dopuszczająca karanie za nieudzielenie jakichkolwiek informacji lub niedostarczenie jakichkolwiek dokumentów. Oczywiście pod znakiem zapytania pozostaje sens wyłączenia z zakresu zachowań karalnych zachowań, polegających na nieudzieleniu informacji lub niedostarczeniu dokumentów, jednakże – w ocenie Sądu, analizowany przepis należy interpretować w sposób ścisły – i to z kilku względów. Po pierwsze należy mieć na względzie koncepcję racjonalnego ustawodawcy, który skoro w sposób wyraźny wykluczył z brzmienia przepisu karalność zachowań polegających na nieudzieleniu informacji lub niedostarczeniu dokumentów, to kierował się racjonalnymi przesłankami i działaniem swoim chciał zrealizować założony przez siebie cel. Po wtóre – i najistotniejsze – należy zwrócić uwagę na charakter analizowanego przepisu. Otóż art. 209 ma charakter regulacji administracyjno – karnej – w odróżnieniu od przepisu art. 208 Pt, który jest typowym przepisem karno – materialnym. Wobec powyższego, odpowiedzialność ponoszona przez podmioty do których przepis art. 209 Pt znajdzie zastosowanie jest odpowiedzialnością obiektywną, tzn. niezależną od tego, czy można im przypisać winę – zarzucalnym jest sam fakt popełnienia czynu o znamionach określonych w powyższym przepisie. Niewątpliwie przepis art. 209 jako przepis o charakterze administracyjno-karnym winien być interpretowany w sposób ścisły, charakterystyczny dla norm prawno – karnych. Powyższe wiąże się z obowiązującą regułą *nullum crimen sine lege*. Zasada *nullum crimen sine lege* ma charakter konstytucyjny (zob. art. 42 ust. 1 i art. 31 ust. 3 Konstytucji) i jest pochodną zasady demokratycznego państwa prawnego i zasady adekwatności (stosunkowości). Wynikają z niej trzy postulaty: typizacji czynów zabronionych tylko przez ustawę (*nullum crimen sine lege scripta*), maksymalnej określoności tworzonych typów (*nullum crimen sine lege certa*), zakazu stosowania analogii i wykładni rozszerzającej na niekorzyść sprawcy (*nullum crimen sine lege stricta*) (tak A. Zoll (red.) Kodeks Karny. Komentarz do art. 1 k.k. Zakamycze 2004 r.). W ocenie Sądu, konieczne jest więc przy interpretacji tego przepisu, wyłączenie możliwości wykładni rozszerzającej na niekorzyść sprawcy, gdyż w przeciwnym wypadku doszłoby do naruszenia zasady *nullum crimen sine lege*, gdyż o odpowiedzialności karnoadministracyjnej nie decydowałaby treść przepisu ale jego

rozszerzająca wykładnia. Nie jest w ocenie Sądu dopuszczalną sytuacją, w której przedsiębiorca telekomunikacyjny musi się „domyślać” za jakie zachowanie grozi mu zastosowanie przez urząd kary finansowej, a za jakie nie. Wobec powyższego, zdaniem Sądu w okresie od 17 lipca 2010 r. do 20 stycznia 2013 r. zachowanie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, polegające na niedostarczeniu żądanych przez Prezesa UKE informacji oraz niedostarczeniu żądanych dokumentów nie było czynem zagrożonym karą pieniężną w oparciu o art. 209 ust. 1 pkt 1) ustawy Pt. Sąd nie podziela przy tym stanowiska wyrażonego w tym przedmiocie przez NSA w wyroku z 19 czerwca 2012 r. (sygn. II GSK 851/11). Sąd ten odwołał się dla uzasadnienia odmiennej interpretacji art. 209 ust. 1 pkt 1 w omawianym okresie, do racjonalności ustawodawcy oraz do uzasadnienia rządowego projektu ustawy, w myśl którego dokonana z dniem 17 lipca 2010 r. zmiana prawa telekomunikacyjnego miała wprowadzić możliwość nałożenia kary za niewypełnienie lub nienależyte wypełnienie obowiązków udzielania informacji lub dostarczenia dokumentów przewidzianych przez ustawę. Jednak interpretacja ta jest nieprzekonywująca, jeśli się weźmie pod uwagę fakt, że w prawie telekomunikacyjnym przed omawianą nowelizacją był już przepis art. 209 ust. 1 pkt 3 który przewidywał sankcję właśnie za udzielenie informacji określonej w art. 209 ust. 1 pkt 1 w sposób nieprawdziwy lub niepełny. Należy w tym miejscu odwołać się do wykładni art. 209 w wersji przed zmianą z 17 lipca 2010 r. dokonanej przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 marca 2009 r. (III SK 35/081). W powyższym orzeczeniu Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że „że w art. 209 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego występuje rozróżnienie niewypełnienia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą (art. 209 ust. 1 pkt 1) od udzielenia tych informacji w sposób nieprawdziwy lub niepełny (art. 209 ust. 1 pkt 3). Przy tym oba zachowania podlegają sankcji, a art. 209 ust. 1 pkt 3 ma w istocie charakter wyjaśniający ewentualną wątpliwość, czy udzielenie informacji nieprawdziwej lub niepełnej jest równoznaczne z nieudzieleniem informacji.”

Powyzsza konkluzja, dotycząca jedynej możliwej interpretacji art. 209 ust. 1 pkt 1 pt, ma brzemienne konsekwencje dla dokonania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. W tej kwestii należy także odwołać się do utrwalonej już linii w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którą, sprawy z odwołania od decyzji Prezesa UKE nakładające karę pieniężną na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, powinny być rozpoznawane z uwzględnieniem standardów ochrony praw oskarżonego obowiązujących w postępowaniu karnym (vide wyrok S.N. z dnia 14 kwietnia 2010 r., III SK 1/10, LEX nr 577853, wyrok S.N. z dnia 10 listopada 2010 r., III SK 27/08, LEX nr 677766). W wyroku Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2010 r., sygn. akt III SK 1/10 jako regułę uznano, że „w sprawach z odwołania od decyzji regulatora nakładających kary pieniężne z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z mocy ustawy lub decyzji, należy zapewnić przedsiębiorcom wyższy poziom sądowej ochrony praw. Zobowiązuje do tego Rzeczpospolitą Polską konieczność zapewnienia w krajowym porządku prawnym skuteczności postanowieniom Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Obywatela (Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzona w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.). Sąd Najwyższy odwołując się do dorobku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka potwierdził również, że „dolegliwe kary pieniężne nakładane na przedsiębiorców przez organy administracji mają charakter sankcji karnych w rozumieniu przepisów EKPC (wyrok ETPC z 24 września 1997 r. w sprawie 18996/91 Garyfallou ABBE p. Grecji, LEX nr 79585; decyzja ETPC z 23 marca 2000 r. w sprawie 36706/97 Ioannis Haralambidis, Y. Haralambidis-Liberpa Ltd p. Grecji, LEX nr 520369). Sądy krajowe, stosując przepisy prawa krajowego, zobligowane są do respektowania zasady ogólnej prawa unijnego, jaką jest ochrona praw podstawowych (wyrok TSUE z 29 stycznia 2008 r., w sprawie C-275/06 Promusicae, pkt 62 i n.; wyrok TSUE z 18 marca 2010 r. w sprawie C-317/08 Allasini, pkt 61)”. Dalej Sąd ten dowodził, że „powyższe powoduje, że **przepisy upoważniające organ regulacyjny do nakładania kar pieniężnych podlegają ścisłej wykładni**, ograniczającej ryzyko nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę, a szczególne znaczenie ma respektowanie instytucjonalnych i proceduralnych gwarancji praw jednostki przewidzianych w przepisach Prawa telekomunikacyjnego i przepisach procesowych. Przedsiębiorca nie może bowiem ponosić negatywnych konsekwencji wadliwego unormowania zasad i trybu postępowania przed organem regulacji rynku, nawet gdy stwierdzone w tym zakresie mankamenty krajowej procedury prowadzą do obniżenia skuteczności funkcjonowania tego organu poprzez uniemożliwienie mu nakładania kar pieniężnych mających charakter represyjny, prewencyjny oraz dyscyplinujący. Do ustawodawcy należy bowiem odpowiednie, zgodne z prawem unijnym oraz standardem konwencyjnym, ukształtowanie zasad i trybu kontroli przez regulatora rynku wykonywania przez uczestników rynku obowiązków nałożonych z mocy prawa lub decyzji tego organu, zaś rolą sądu jest - przy rozstrzygnięciu sporu między

przedsiębiorcą a organem regulacji - zapewnienie nie tylko skuteczności prawa unijnemu i krajowemu, ale także należytej ochrony prawom podstawowym jednostki” (wyrok Sądu Najwyższego z 14 kwietnia 2010 r., III SK 1/10).

Sąd w składzie niniejszym, dzieląc prezentowaną przez Sąd Najwyższy linię orzeczniczą, stoi na stanowisku, że przy uwzględnieniu standardów prawa karnego, w szczególności ochrony praw oskarżonego – tu ukaranego karą pieniężną – nie jest możliwe nałożenie kary pieniężnej na przedsiębiorcę za czyn, który nie był objęty taką sankcją w chwili niewykonania obowiązku informacyjnego wynikającego z ustawy.

Odwołując się zatem do zasadniczego standardu prawa karnego, który ma zasadnicze znaczenie ochronne dla praw oskarżonego w procesie karnym, jakim jest omówiona wyżej zasada *nullum crimen sine lege* i wyrażający ją przepis art. 42 Konstytucji i art. 1 k.k., Sąd doszedł do przekonania, że przepis art. 209 ust 1 pkt 1 pt obowiązujący pomiędzy 17 lipca 2010 r., a 20 stycznia 2013 r. nie dawał podstaw do nakładania kary za czyn polegający na niewypełnieniu obowiązku udzielenia informacji lub dostarczenia dokumentów przewidzianych ustawą Pt lub ustawą o wspieraniu usług i sieci telekomunikacyjnych.

Tym samym nie było w dacie powstania po stronie powoda obowiązku i jego niewykonania podstawy prawnej do wymierzenia kary pieniężnej, w szczególności podstawy prawnej nie stanowił przepis art. 209 ust 1 pkt 1 pt.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że orzekł o uchyleniu decyzji, gdyż została ona wydana bez podstawy prawnej. Na dopuszczalność uchylenia decyzji w sytuacji wydania jej bez podstawy prawnej wskazywał Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z 20 stycznia 2011 r. (III SK 20/10) i w wyroku z 5 stycznia 2011 r. (III SK 34/10), reprezentując pogląd, że w przypadku zaistnienia identycznych przesłanek, jakie dają podstawę do stwierdzenia nieważności decyzji w oparciu o art. 156 k.p.a. (między innymi decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej) – zachodzi potrzeba uchylenia decyzji. Na podstawę nieważności jaką jest wydanie decyzji bez podstawy prawnej wskazuje art. 156. § 1 pkt 2 k.p.a.

Z tych względów w oparciu o przepis art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. orzeczono jak w pkt. 1 wyroku. O kosztach postępowania orzeczono w oparciu o art. 98 § 1 k.p.c., jednakże ze względu na fakt, iż Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej zwolniony jest z ponoszenia kosztów sądowych Sąd orzekł, że nieuiszczone w sprawie koszty sądowe (opłata od pozwu, z której powód był zwolniony) przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Małgorzata Perdion-Kalicka